

ČAJ

Pro chvíle pohody

ÚNOR 2006

Časopis Autorů Jičínska

PIANO

Jsem rozladěné piano
Kdo mě naladí?
Chtěl bys na mě hrát?
Tolik mi schází
něžný prstoklad...
Ale ty máš radši
kytary

Hana Runcčíková

11

Vážený čtenáři,

jedenácté, únorové číslo ČAJe přináší jednu zvláštnost. Tentokrát v něm nacházíš díla pěti autorek – dívek či žen. A přiznám se, že z původní náhody se stal postupně chtěný záměr, neboť jsem se snažil zodpovědět otázku: Jak se dívají dnešní mladé autorky na náš svět?

Posouzení kvality prací nechám, čtenáři, na tobě, ale myslím si, že z pěti autorek si každý, i ten nejnáročnější čtenář, vybere a bude zajímavé sledovat další vývoj autorek.

Hostem dnešního ČAJe je královéhradecká autorka Alžběta Kupčíková, která má na svém kontě řadu úspěchů na literárních soutěžích a podle mého názoru další literární budoucnost před sebou. Při čtení jejich textů mě zaujal především záběr, neboť bych neřekl, že všechny uveřejněné texty pocházejí z jedné dílny, tak je svá, rozdílná, ale ve všech textech čtivá.

Další dvě autorky, Moniku Eberlovou a Renátu Šťastnou, už z ČAJe znáte. Další dvojice, Hana Runčíková a Magda

Jindrová, se představuje v ČAJi poprvé a doufám, že ne naposledy.

Celé pěti držím palce a budu se těšit na jejich další příspěvky.

*Tak dobrou chuť, vlastně DOBRÉ POČTENÍ!
Váš Václav Franc*

OBSAH ČÍSLA:

Alžběta KUPČÍKOVÁ

– Povídky (3-9)

Monika EBERLOVÁ

– Mosty (10-11)

Renáta ŠŤASTNÁ

– Krátké prózy (11-14)

Hana RUNČÍKOVÁ

– Básně (14-17)

Magda JINDROVÁ

– Příspěvky (18-20)

HOST ČAJE:

Alžběta Kupčíková (1988) – narodila jsem se a žiji v Hradci Králové, kde studuji 3. ročník gymnázia J. K. Tyla. Píšu povídky, pohádky a básně. Od roku 2004 jsem členkou Literárního klubu dr. Nadi Benešové. Má tvorba vyšla v řadě sborníků. Účastním se různých literárních soutěží (např. Zlatá tužka 2002 – 2. místo, Drápanda 2003 – 1. místo, Čáslav 2004 – hlavní cena, Čáslav 2005 – čestné uznání). Publikuji také na serveru www.pismak.cz a www.epika.cz (pod přezdívkou cherubinka). Mezi mé největší záliby patří hned po psaní divadlo, kterému se aktivně věnuji už 9 let v dramatickém kroužku a 5 let v loutkářském souboru HAD, četba, hudba a fotografování.

ČAJ pro chvíle pohody

č.11, únor 2006, ročník V

Vydáno 15. února 2006 v Nové Pace

Redakce: Václav Franc, K Hájku 1724, 509 01 Nová Paka

Grafická úprava titulní strany Jozev dŘevník Borovský

Interní tiskovina LiSu

POSLEDNÍ VTEŘINA

Alžběta KUPČIKOVÁ

Vyšli na dvůr. Prudké slunce ho oslnilo. Chvilí mhouřil oči, než si zvykl. Otevřela se brána a do dvora vjel dřevěný vůz. Závan čerstvého vzduchu rozrazil odporný věžeňský puch. Vůz zastavil před třemi muži v poutech. Z vozu seskočil otlý dozorce a pokynul mužům, aby nastoupili. Dva z nich se vyděšeně podívali na toho uprostřed.

Pomyslel si, že by měl své kumpány nějak povzbudit, ale nenacházel slova. Lehce kývnul hlavou.

Muži nastoupili. Dozorce jim přivázal ruce k vozu. Po chvíli přicupital vyhublý kněz, naskočil na vůz, všechny tři pokřižoval a začal odříkávat modlitbu. Vůz projel bránou do ulice.

Dozorci museli rozrážet davy lidí, kteří zaplnili celou ulici, aby vůz mohl projet. Jen co se vůz objevil, dav se rozbouřil. Vzduchem začaly létat nadávky, kameny a shnilé ovoce. Lidé křičeli a plivali po odsouzcích. Vůz se nořil hloub a hloub do davu.

Cítil všechnu tu zášť a nenávist kolem, slyšel nadávky mužů, žen i dětí, kteří se přišli podívat do očí odsouzcí. Cítil nesnesitelný tlak na prsou. Pohlédl na své dva kumpány. Byli klidní, jejich rty se pohybovaly v modlitbě k Bohu. Řev kolem sílil. Nebylo slyšet jediného slova jejich modlitby.

„...pros za nás hříšné nyní i v hodinu smrti naší...“ Jen nepatrný úryvek dolétl k němu z úst kněze.

I v hodinu smrti naší! Mráz mu přelétl po zádech. Ano, právě teď je hodina jeho smrti. Avšak ne hodina, jen pár minut ho dělí od smrti. Dostal strach. Vzhlédl k rudému slunci. Najednou se mu zatmělo před očima. Hlava se mu zatočila a všechn hluk kolem v mžiku utichl. Slyšel zvuk píšťaly, která hrála melodii tak tesknou, že mu vyhrkly slzy do očí. Otevřel oči a hledal v davu toho, co tak smutně hrál.

Těsně za vozem šel malý špinavý chlapec ve lněné košilce a pískal na tenkou píšťaličku. Dav překřičel píšťalu bouřlivou písní.

Rozhlédl se kolem a zděsil se. Už neprojžděl davem rozbouřených občanů. Všude byli lidé v pitvorných maskách a barevných oblečcích. Hopsali a tančili, šklebili se a cinkali rolničkami. Bylo jich spousta. Troubili na trubky a bušili do bubnů a hemžili se všude, kam jeho oko pohlédlo.

Vůz zastavil. Byli na náměstí v jehož středu se na vysokém podstavci tyčila šibenice se třemi provazy. Před radnicí, na střechách, v oknech domů vyhlíželi lidé na vůz, který přivezl tři lupiče a vrahy, aby byli záhy popraveni.

Sestoupil z vozu a rozhlédl se po náměstí. Bylo plné barevných masek. Tu si všiml, že už ani kněz nemá své černé roucho s bílým rolákem. Kněz se proměnil v kašpara v červeno-žluté kombinéze. Na hlavě měl kostkovanou čapku s rolničkami a bubnoval na malý bubínek, který mu visel kolem krku. Procházeli koridorem masek až k šibenici.

Kat přistrčil každého odsouzence pod šibenici a kolem krku jim uvázal oprátku. Odkášlal si a začal číst rozsudek.

Když kat v masce ptáka začal zpívat, bylo mu úzko. Jeho dva kumpáni jako by zpěv nevnímali, stáli zpříma, hleděli rovně před sebe naprosto smířeni se svým osudem. Kat dozpíval a dav masek zakřičel. Sevřel se mu žaludek. Kašpar kněz

zabubnoval na svůj bubínek, kat se zašklebil a přistoupil k prvnímu odsouzení. Bum! Pohlédl na svého kumpána, ale místo oběšence se na konci provazu houpal šašek. Z otevřené rudé pusy mu visel černý jazyk. Udělalo se mu špatně, odvrátil hlavu. Znovu bubnování. Nevydržel to a podíval se na svého druhého kumpána. Pierot! Pohupoval nohama ve vzduchu, koulel očima s stříhal ušima. Tentokrát kněz zabubnoval naposled. Ano, teď přijde smrt! Zhluboka se nadechl. Všude bylo ticho, jen na schodech protějšího kostela stál chlapec a pískal onu smutnou melodii.

Drc! Kat shodil posledního odsouzeného. V poslední vteřině, než se lano napjalo, strhli si všichni svoje masky. V tom je uviděl. Všichni se mu dívali upřeně do očí. Všichni, které oloupil. Všichni, které zabil. Viděl oči matky, kterou obral o poslední peníze na lék pro nemocné dítě. Viděl sedláka, kterého podřezal ve spánku, a viděl i smutný pohled dívky, kterou zprzil ve stodole. Ti všichni tam byli. Byli tam v poslední vteřině jeho života.

Přál si, aby se tato vteřina stala nekonečnou. Pocítil lítost nad svými činy a chtěl všechny odprosit, ale už bylo pozdě. Rozplynuli se. Zbyla jen bolest. Nemohl dýchat, lano mu stahovalo hrdlo.

Lidé na náměstí jásali a křičeli. Znovu létalo ovoce.

Dusil se. Umíral. Tu bolest pominula. Viděl sám sebe, jak visí na provaze. Jazyk vyplazený, jako předtím jeden z jeho kumpánů. A viděl, jak se odvážlivci škrábou na šibenici, aby si odřezali kus zázračného provazu z oběšence, aby vytrhali oběšencům zuby, které prý přinášejí štěstí.

Letěl nad náměstím až ke kostelu. Chlapec tam ještě stál. Podívali se na sebe a zdálo se mu, že chlapce odněkud zná, ale nemohl si vzpomenout.

„Pojď,“ řekl chlapec a uchopil ho za ruku, „pojď prosit Boha za odpuštění.“

A jak se vznášeli ke špicím kostelních věží, najednou si vzpomněl. Vzpomněl si, že on byl kdysi takovým chlapcem.

KLETBA Z DIMENZE D46R

Alžběta KUPČÍKOVÁ

Až dvanáct zvonů z věže začne hrát,
pak z lidí holubi se stanou,
město pusté bude poté spát,
a holubi se zpět už nedostanou.
Ty svoji píseň lidem musíš hrát,
ať přehluší tu hudbu. Neslyšenou
hudbu, již zvony budou zvat
všechn lid v zemi zaslíbenou.

Jirka běžel uličkou nahoru k náměstí jako vítr. Jeho dlouhé nohy pravidelně dopadaly na dláždění – bum, cák, bum, bum, cák –, na zemi bylo plno kaluží, ale Jirkovy temně modré oči, jako by kaluže neviděly. Možná je ani nechtěly vidět.

Právě vbíhal na náměstí, když věžní hodiny odbíjely dvanáctou na znamení holubům, kteří se jako jeden zvedli z náměstí a střech a vzlétli k nebesům. Jirka se zastavil. Udýchaně hleděl na holuby. Odlétali pryč společně s posledními údery hodin. Pak bylo ticho. Jirka se rozhlédl kolem, ale náměstí bylo pusté. Nezůstal tu ani

jediný holub. Jirka byl sám. Posadil se na zem. Ledově mrazila, ale on to necítil. Začalo pršet, ale on nevnímal studený déšť, vnímal jen podivnou prázdnotu v sobě.

Obloha pojednou zčernala, déšť zesílil. Velký rudý blesk proťal černé mraky a udeřil přímo do ciferníku věžních hodin, který se rozletěl na tisíc kousků. Jirka vyděšeně vyskočil ze země a zakryl si dlaněmi uši, ohlušující hrom proletěl náměstím a roztříštil všechna okna přilehlých domů. Ukryl se za blízký sloup před ostrými střepy, které se rozlétly povětřím.

Nad náměstím se objevily dvě koule. Vznášely se Jirkovi nad hlavou a vypadaly jako dvě Slunce. Zářily rudě a místy měly odlesk do fialova. Pomalu se přibližovaly, až se skoro dotýkaly jeho těla. Nepálily však, šel z nich podivný chlad, až se Jirka otřásl. Jakmile bouřka ustala, koule se smrskly do velikosti fotbalového míče a spadly mu k nohám.

„Co to má znamenat?“ ulevil si. „Tohle snad není cílová dimenze D46R! Hlavně že se Rosenbaum pěkně baví. Mohl jsem se na ten pokus pěkně zvyknout...“

„Ovládej se,“ přerušil ho hlas ze sluchátka, co měl v uchu, „nezapomínej, že to Rosenbaum všechno uvidí a tohle se mu určitě líbit nebude... Podělal to, hochu, a teď na to dojedeš.“

„No jistě, ale teď mi řekni, co mám, sakra, dělat. Málem mi ty pitomý střepy poškrábaly objektiv. Mám pocit, že vůbec nejsem v jiný dimenzi, ale že se to děje tady, teda vlastně tam. Chápeš, co chci říct, Davide?“

„Jasně, ale dost keců. Kamera ti funguje, takže se snaž natáčet,“ řekl David a pak tiše dodal: „Víš, nechci tě nijak plašit, ale mám takový tušení, že tě tam Rosenbaum nechá. Přemejšlel jsem o tom a připadá mi to docela logický. Proč by ti měl sponzorovat cestu zpátky, když jsi mu nechal celý město vymlátit a všichni potenciální návštěvníci jeho budoucího multifunkčního centra uletěli. Bejt sebou, snažim se to nějak urovnat.“

Jirka si připadal jako ve zlém snu. „Co to kecáš, člověče? Jak to, že by mě tady nechal. To přece nemůže. Co by na to řekla televize, noviny a lidi? Tolik zatracenejch prachů do toho vrazil.“

„No právě, kolik zatracenejch prachů vrazil do našeho pokusu, tolikrát větší bude mít zlost. Celej náš pokus s transdimenzátorem sponzorovala jeho firma s podmínkou, že mu tam vyhlídneš - jestli se to povede - dobrej flek pro to jeho podělaný multifunkční centrum, a ty... Hele, konec debat. Melem furt o tom samým. Prostě si nějak porad.“ Po těchto slovech sluchátko ohluchlo. Jirka se podíval na koule, co mu ležely u nohou, a všiml si, že se za tu chvíli velmi zmenšily. Vzal je do dlaně. Teplem jeho těla začaly měnit barvu, jejich povrch získal kovový odlesk a odrážel zamyšlenou Jirkovu tvář. Ten se snažil myslet na to, jak se dostane ze zničeného města v cizí dimenzi zpět domů bez spuštění transdimenzátoru, ale hlavou mu stále poletovali šediví holubi v rytmu veršované kletby, kterou pronesl ten podivný okřídlený tvor. Jirka se při té vzpomínce otřásl. „Překročíš-li bránu, zničíš město!“ zaskřehotalo stvoření, které se mu zjevilo, když přecházel skrz dimenze, a pak začalo odříkávat jednotlivé verše své kletby. Nepamatoval si přesně, jak zněla, ale věděl, že jakmile se objeví ve městě, bude muset rychle najít náměstí a zabránit naplnění kletby, jenže nevěděl jak. A teď tu stojí uprostřed sutin, v rukách drží koule, co spadly z nebe, a je bezmocný. Dolehla na něj podivná tíseň. Pak ale dostal nápad, otřel slzy do rukávu, vzal svou kameru, která, jak si právě uvědomil, až doposud nahrávala vše a spustil zpáteční převíjení. Někde tam musí být řešení! Viděl Davida, jak spouští transdimenzátor, pak chvíli tma a teď... Je to tam! Okřídlená postava a její kletba: „...Ty svoji píseň lidem musíš hrát, ať přehluší tu hudbu. Neslyšenou hudbu, již zvony budou zvat všechen lid v zemi zaslíbenou.“ Jirka se

podivil, protože téhle části si předtím nevšiml. Co znamená hrát lidem svou píseň? A jakým lidem, když tu nikdo krom jeho nezbyl? Nedává to smysl, pomyslel si a koule, co držel v dlani, mu vypadly na zem. Na chvíli ztratil vědomí, a když se probudil, ležel na chodníku nějakého náměstí. Podle věže poznal, že je na tom samém místě jako předtím, jenže všechny domy stály a hýřily veselými barvami rozkvetlých muškátů v oknech, lidé se procházeli kolem a usmívali se, vlahý větřík si pohrával s kadeří jeho vlasů a slunce příjemně hřálo. „D46R! Nádherné místo,“ vzdychl.

„Cože?“ ozvalo se ze sluchátka, „seš tam, Jiří? Konečně se mi podařilo s tebou spojit. Jak to tam vypadá? Rosenbaum už má plány toho multicentra a chce informace, abych je za tebou mohl poslat i s pár chlapíkama, který jsou celý žhavý začít to stavět. Řeknu ti, že to bude pěkný monstrum, to multicentrum. Pět pater podzemních garáží a dvanáct pater na povrchu, když nepočítám tu příšernou věžičku, která je podle mého názoru dost nevkusná. Budou tam kasina, supermarket, kino, lázně, restaurace, sex shopy... No, podle Rosenbauma to bude oproti interdimenzní konkurenci úplná bomba...“ Jirka si představil monstrózní stavbu multicentra v tomto poklidném městečku a přeběhl mu mráz po zádech. Viděl ty tisíce lidí, kteří budou platit jemu i Davidovi za použití jejich transdimenzátoru šeky s mnohamístnými čísly, aby mohli navštívit Rosenbaumovo fantastické multicentrum ve druhé dimenzi. Země zaslíbená, napadlo ho. Ano, to je ono! Musí hrát svou píseň.

„Davide,“ odpověděl hlasu ve sluchátku, „je to špatný. Nic tu není, jen pustina. Žádný lidi, nic, z čeho by Rosenbaumovi mohlo sypat. Zapni transdimenzátor, vracím se zpátky.“

KOUZLO VÁNOC

Alžběta KUPČÍKOVÁ

Rodiče jsou konečně pryč. Jeli do města nakoupit na poslední chvíli ještě nějaký cukroví, takže se můžu přestat tvářit zbědovaně.

Rozhodla jsem se totiž, že se letošního vánočního běsnění neúčastním, a tak trošičku simuluju. Ale řeknu vám, že to není zas tak jednoduchý předstírat chřipku. Zvláště když si matinka vezme volno a stojí vedle postele, dokud si nezměřím teplotu. Normálně pomůže hrnek horkého čaje, ale takhle mám co dělat, aby se rtuť vyšplhala aspoň na 37,2. No, v každém případě teď jsou pryč a já vylezu z postele a jdu se mrknout do obýváku.

Zdobení stromku připadlo kvůli mé nemoci na tátu, a jak koukám, tak se docela činil. Stromek jako z katalogu. Utrhnu si jednoho čokoládového andělíčka. Mňam! Chvilí se courám po bytě a najednou mě napadne, že jsem ještě letos nehledala dárky. To je taková moje soukromá vánoční tradice.

Rodiče dárky schovávají každé rok na stejný místo, takže jdu najisto. Snad už budou zabalený, to je pak větší legrace, hádat, co je uvnitř. Otevřu skříň a pod kupou tašek najdu dárky, bohužel ještě nezabalený. No, tak to bude těžký, předstírat letos pod stromečkem překvapení nebo radost, jestliže mi nadělí tohle. Místo očekávaného pruhovaného svetříku z Orsaye dostanu štípavej zelenej svetr, ktorej s láskou posílá babička společně se dvěma páry stejně štípavejch rukavic – palčáků. Dál na mě čeká hrneček s krávou a napísem NA MLÍČKO. Konečně narazím na něco trochu přijatelného – knížka. Ale když kouknu na titul, můžou mě jít omejvat – Dospívám

v ženu. Proboha, matinka mě chce uvádět do tajů dospívání?! Vždyť je mi sedmnáct! Znechuceně zavřu skříň a jdu si lehnout.

„Co to jako mělo znamenat?“ ozve se najednou kousek ode mě. Asi mi teď nebudete věřit, ale na pelesti postele sedí maličkej andělíček. Vypadá, jako by právě uletěl z barokního oltáře: buclatý tělíčko, kudrnatý zlatý vlásky a maličký bělounký křídla. Provrtává mě svýma modrýma kukadlama a já hned nevím, co mu říct. „Ptám se, co to jako mělo bejt? Tohle se přece nedělá! Víš, co způsobuješ tím, že hledáš dárky a pak předstíráš radost a klameš ostatní?“ rozčiluje se andílek, až mu tvářičky rudnou. „Ničíš kouzlo Vánoc. A to je odporné. A vůbec, celý tvůj postoj k Vánocům je odporný.“

Tak tohle mně vyrazilo dech. Chci mu říct něco hodně vošklivého, ale než stačím otevřít pusku, vyšpulí na mě baculatou barokní prdelku a vyletí oknem ven. No tohle? Najednou slyším klíč v zámku. Rodiče!

„Tak jak ti je?“ zeptá se máma. Chvilí se přemáhám a pak odpovím: „Už mi je dobře, ale víš, co se mi stalo, mami? Mluvila jsem s andělem.“ Máma mi položí ruku na čelo a pak řekne: „Víš co? Běž si zase lehnout.“

SEN PANA MICHALA KERDY

Alžběta KUPČÍKOVÁ

„Jsem starý, nepotřebný a unavený,“ řekl si jednoho večera Michael Kerda, otřel si brýle do vyšívaného kapesníčku a položil je na noční stolek hned vedle sklenice se zubní protézou, naklepal si polštář, lehl si do postele, přikryl se peřinou až pod bradu, zhasl lampičku a usnul.

Zazvonil zvonek, ale pan Kerda se jen překulil na bok a přetáhl si peřinu přes hlavu. Jenže zvonek si nedal pokoj, dokud se nezvedl z postele, nenatáhl si tepláky, neobul kostkované papuče a s trochou mrmlání se nedošoural ke dveřím. „Kdo je to?“ zeptal se nevrle. „Potřebuji s vámi nutně mluvit. Otevřete, prosím,“ ozval se naléhavý ženský hlas. Zase stará Bůrková. Ta ženská mě snad bude s těmi svými drby otravovat i v noci. Tak to už je moc!, pomyslel si pan Kerda, ale nahlas jen řekl: „Teď ne, paní Bůrková. Víte, kolik je hodin? Povíte mi to až ráno, ano?“ „Ráno už bude pozdě, musím s vámi mluvit hned. Jmenuji se Helena Borovská.“

Michael Kerda se ještě vteřinu rozmýšlel, ale nakonec dveře otevřel. Jeho oči ihned upoutaly štíhlé nohy v lesklých lodičkách na vysokém podpatku. Pohledem stoupal výš po nahých lýtkách přes krátkou smetanovou sukni a kožený vypasovaný kabátek. Chvilku se zahleděl do plného výstřihu, kde se blýskal zlatý přívěsek ve tvaru kříže, a jeho oči dál pokračovaly po světlých zvlněných vlasech až k růžovým rtíkům a modrým očím lemovaným velmi dlouhými řasami. Je to možné?, pomyslel si. Je tohle opravdu ta malá copatá holka? V každém případě z ní vyrostla pořádná kočka. Michael Kerda pozval ženu dovnitř a usadil ji na pohovku v pokoji. Sám odběhl do kuchyně postavit na kávu, aby se trochu vzpamatoval a také si přes zažloutlé pyžamo přehodil sváteční župan. Helena Borovská si zatím nervózně zapálila dlouhou cigaretu.

„Nevadí vám, že budu kouřit?“ zeptala se ho, když se usadil naproti do křesla.

„Ne, ovšemže ne,“ odvětil a okem letmo zavadil o prsteníček její levé ruky. Usmál se. „Dlouho jsme se neviděli, slečno. Řekněte mi, jak se daří vašemu otci? Naposledy jsem Vladimíra viděl při jeho přednášce na univerzitě. Bylo to moc zajímavé, psychotronika byla vždycky jeho oblíbenkyně.“ „Ano, právě kvůli otci jsem

tady,“ řekla a po chvíli dodala: „Můj otec před třemi dny zemřel.“ Michael Kerda v křesle strnul. Nemohl uvěřit vlastním uším. Vladimír Borovský, jeho dlouholetý přítel, je mrtev! „Jak se to stalo?“

Slečna Borovská neodpověděla ihned, bylo vidět, že přemáhá slzy. „Byla to sebevražda. Oběsil se. Všichni jsme byli v šoku. Necháпали jsme důvod. Byl zdravý, šťastný, a najednou...“ Otřela si dlaní vlhké oči a na tváři se objevily černé šmouhy od řasenky. „Našel se však dopis na rozloučenou. Je adresovaný vám,“ dodala a podala Kerdovi obálku. Ten ji vzal do roztrěsených rukou a pomalu ji rozlepil. „Nemusíte to číst hned, chápu, že jste rozrušený. Jediné, o co vás prosím, až si to přečtete, zavolejte mi na tohle číslo.“ Chvatně vytáhla z kabelky tužku, na útržek papíru napsala telefonní číslo a položila ho na stůl před sebou. Vstala, přistoupila k Michaelu Kerdovi, položila mu ruku na rameno a zašeptala: „Chtěla bych jen znát důvod jeho činu. Kdyby v tom dopise...“ „Rozumím vám, Heleno. Dám vám určitě vědět,“ přerušil ji. „Upřímnou soustrast.“ „Děkuji,“ špitla a odešla z bytu. Pan Kerda pozoroval rozlepenou obálku ležící na stole a v nose ho šimrala omamná vůně. „Bože, to je let, co jsem neměl cigaretu,“ vzdychl, vstal a z dózičky v kredenci jednu vytáhl. Byla to „nouzovka“, jak jí říkal. A teď zcela jistě nouze je. Zapálil si, ale byl tak unavený, že ji ani nedokouřil. Pomalu dodoutnala v popelníku vedle rozlepené obálky, zatímco pan Kerda dřímá v křesle.

Zazvonil zvonek, ale Michael Kerda se jen překulil na bok a přetáhl si peřinu přes hlavu. Jenže zvonek si nedal pokoj a donutil pana Kerdu vstát z postele. Podíval se na hodiny. Půl desáté ráno. Spal jsem tak dlouho, podivil se. Moment!, zarazil se, jak jsem se vůbec dostal do postele? Zvonek nepřetržitě řinčel, a tak zanechal přemýšlení a vyrazil ke dveřím. „Kdo je to?“ zeptal se. „Potřebuju s vámi nutně mluvit. Otevřete, prosím,“ ozval se naléhavý ženský hlas. Michael Kerda se poškrábal v uchu. Tohle už přece prožil. Má otevřít? Co se může stát, riskne to.

Jeho oči upoutaly opuchlé nohy v pantoflích. Bůrková! Oddychl si. „Copak se děje, paní Bůrková? Že by nějaké důležité zprávy?“ Paní Bůrková bojovně vystrčila bradu a řekla: „Zajisté důležité, pane Kerdo. Přišel vám dopis.“ Michael Kerda převzal obálku a zabouchl dveře. „Baba jedna!“ ulevil si a prohlédl si obálku. Proboha! Byla stejná jako ta, kterou mu včera přinesla Helena Borovská. Běžel do pokoje. Byl si jistý, že ji nechal na stolku, ale obálka tam nebyla, zmizel i papírek s telefonním číslem. Jediné, co tam zůstalo, byl popelník s cigaretovým oharkem. Pan Kerda si sedl do křesla a obálku, již držel v ruce, rozlepil. Připadal si jako blázen. Písmo bylo Vladimírovo. Včerejší datum:

Drahý Michaeli,

dovolil jsem si Tě vybrat k jednomu ze svých pokusů. Přišel jsem na novou metodu telepatické sugesce a Ty jsi byl ideálním objektem, na kterém jsem tuto metodu mohl vyzkoušet v praxi. Pokud k Tobě včera v noci přišla má dcera a řekla Ti, že jsem se oběsil, byl pokus úspěšný. Prosím, dej mi vědět, zda se pokus podařil.

Omlouvám se Ti za případné rozrušení.

Tvůj

živý a zdravý

Vladimír Borovský

Toho večera si Michael Kerda otřel brýle do vyšíváného kapesníčku, položil je na noční stůl hned vedle sklenice se zubní protézou, naklepal si polštář, lehl si do postele, přikryl se peřinou až pod bradu, zhasl lampičku a s úlevou si pomyslel: Jsem starý, ale díky bohu, nejsem ještě blázen.

V NOCI

Alžběta KUPČÍKOVÁ

Co to zas bylo za šílený nápad! Sen z dětství se sice vyplnil, ale jestli tohle stojí za to... Že já si nevzala těch sirek víc! Je mi taková zima, že se musím zvednout a chvíli se procházet. Ve tmě to tady vypadá dost hrůzostrašně a nejhorší je velký anděl vedle hlavního oltáře. Měsíční světlo mu skrz okno dopadá na bílé tváře, které jsou tak nějak zvláště pokřivené, jak vztahuje své dlouhé ruce k obrazu uprostřed. Radši se tam vůbec nedívám. Připadám si jak zjevení, když obcházím se svíčkou podél obrazů křížové cesty – Brandl? Ale vlastně ne, Brandl namaloval obraz sv. Antonína, který na mě zrovna hledí s postranního oltáře. Má i svoji vlastní kapli. To mi babička řekla, ale že v kostele v noci nestraší, to už jsem jí nevěřila. Ale co, kdyby mi nebyla taková zima... a žízeň! Teprve teď jsem si uvědomila, jakou mám vlastně žízeň. A pití jsem si s sebou samozřejmě nevzala. Jenže kdo mohl tušit, že mě tady vážně zavřou? Budu to muset společně se zimou rozchodit. Zkusím ještě kliku u hlavního vchodu. Jen tak. Nic.

Když v tom mi zrak padne na dvě pískovcové mísy na podstavcích. Jdu k nim a ... je tam! Hurá! Ale hned se zarazím, protože svěcenou vodu pít, přestože nejsem věřící, je mi nějak proti srsti.

„Ach bože!“ Smí se vůbec v kostele říkat ach bože? Vysoké stěny můj vzdych promění v prosbu. A velký anděl vedle oltáře pohne křídly. „Ježišmarja!“ leknou se. Proboha, proč mě napadají ... chytnu se za pusu. Neříkat žádná takováhle slova, pro jistotu. Horký vosk mi už teče na prsty, položím svíčku na zem. Osvětluje jen malý kroužek okolo, ale naštěstí jsem jich na oltáři Panny Marie našla přímo požehnané. Tak co si neudělat třeba takovou svíčkovou cestu? A přímo prostředkem až k hlavnímu oltáři. No, to jsem trochu přehnala, svíčky vystačily tak akorát do půlky lavic, ale stejně to vypadá krásně. Postavím se za stolek před oltářem a připadám si strašně důležitě. Vedle na věži právě odbíjí půlnoc. Fíha, to je jak v hororu. Přede mnou řada svíček a nahoře se lesknou stříbrné píšťaly varhan. Že bych se tam nahoru šla mrknout? Cestou se zase zastavím u svěcené vody. V krku mám fakt sucho a napiju se jenom trošičku... Brr, ta je studená.

Najednou mi nad hlavou zazní hluboký tón. Kostel se rozezní pochmurnou řekou protáhých tónů.

„Je tu někdo?!“

Nikdo neodpovídá a neslyším ani sama sebe. Cestička ze svíček zhasíná v průvanu. Cítím, jak mi na rukách a nohách roste husí kůže, taková zima! Stojím pod balkónem a zírám před sebe – poslední svíčka před hlavním oltářem zhasla. Tmu proráží jen barokní tóny varhanního preludia. Kdo to, proboha, hraje! Celá se klepu. Zimou? Roztažené zornice se smrskly v záchvěvu světla před sebou. Podivná modravá postava se pomalu blíží směrem od hlavního oltáře. Pomalu rozpoznávám pokřivenou tvář, za zády se vlní obrovská křídla. Dlouhé ruce se vztahují ke mně.

„Otče náš, jenž jsi na nebesích...“

MOSTY

Monika EBERLOVÁ

Poslední školní den – den vysvědčení a radosti z nadcházejících prázdnin. Velké mohutné dveře školy se ztěžka zaklaply a duše dětí vylétly kamsi ke sluníčku, které bylo příslibem teplých letních dnů. Škola ztichla. Navenek jako by v ní ustal život.

I Anna pociťuje úlevu. Je ráda, že se před ní otevřely dva měsíce, jak doufá plné sluníčka, tepla a odpočinku. Vlastně jenom jeden měsíc. Ten druhý věnuje dětem. Ve škole pracovala jako asistentka u postiženého kluka. V srpnu pojede na tábor s postiženými dětmi na celých 14 dní. Copak jí asi čeká? Co nového jí tohle léto přinese?

Červenec, zrnko písku v poušti, se překulil rychle, věčně, stopy mělké zaváty. Najednou stála v Praze na náměstí, představa vyměnila se se skutečností, tak samozřejmě, jako by to ani nemělo být jinak. Zase jednou se překvapila, že našla v sobě odvalu vydat se do neznámého, že neodřekla, i když nesčetněkrát měla ruku na telefonu. Tentokrát v ní zvítězila ta dobrodružnější část jejího já. Většinou, když se tak stalo, přineslo to s sebou velké změny v ní i v jejím životě.

Všude kolem ní se rojili lidé nejrůznější. Rodiče přivázeli „dětí“, vedoucí je přebírali a nakládali do autobusu. Kontrolovaly se podepsané batohy, případně se na ně jména doplňovala, předávaly se léky... Celé to mraveniště, jehož se měla stát součástí, nebo už jí byla?, sledovala. Sama, cizí, vytržena..., jako téměř celý svůj život. Důvěrně známé pocity smutku, rozpaků.

Měla jet s postiženými dětmi, ale těch dětí se tu pohybovalo velmi málo. Většina byli dospělí lidé starší než Anna. Nebylo zcela jasné, kdo je vedoucí a kdo dítě. Mlčela, dívala se. Nechtěla se chovat hloupě. Kolikrát se setkala s předsudky lidí, kteří vidí-li někoho na vozíku či o berlích, předjímají, že je-li tělesně postižený, musí být i mentálně. Naproti tomu na první pohled zdravý člověk svoji mentální úroveň projeví, když s ním promluvíte. Z takového předjímání pak vznikají trapné situace pro obě strany. To Anna věděla dobře.

Zaslechla své jméno, oči bloudily ve shluky lidí po směru zvuku, kdosi jí říkal, že má nastoupit.

Prošla uličkou skrz celý autobus. Pohledem klouzala po „dětích“ a obavy v ní narůstaly. Zvládne tyto dospělé děti? Domluví se s nimi? Unese vozíčkáře? Jací jsou? A jací budou ostatní vedoucí? Léta se znají, přijmou ji mezi sebe? Přemítajíc sedla si vzadu k oknu, pozorujíc je všechny. Cizinka. V hlavě hukot víru vlastních myšlenek a emocí. Autobus se rozjel, už nejde vystoupit. Další stránka v sešitě života se píše, a co bylo teď, je už minulostí...

„Ahoj, já jsem Dan. A ty?“ otočil se, taky seděl sám. Trochu si šlapal na jazyk. Jak si později všimla, špatně chodil, ale chodil!

„Anna.“ Dívala se mu do očí, hnědých jako kávová zrnka v písku tváře skryta, knírkem tmavým podtržena zpráva, o životě v pohybech těla vryta.

„Ty seš tu nová, vid’? Můžu si k tobě přisednout? Já bych rád,“ poslední slova prosbou zjemněla.

„Jasně, je tu volno,“ usmála se na něj. Jeho bezprostřední upřímnost jí přišla milá. Sama by to takhle nikdy nedokázala říct.

Dan se rozpovídal o sobě, naslouchala mu a cosi se v ní otvíralo k hlubšímu poznání. Skrz něho začala mluvit i s dalšími vedoucími. Pozvolna se stavělo město.

Dan se stal náměstím. Smála se, další děti se přidávaly. Městečko rostlo, veselé, plné života a družnosti.

Prostoupil jí hřejivý pocit sounáležitosti a štěstí. Štěstí je možná životní pocit, možná jsou to právě tyto okamžiky, kdy je jimi člověk v tu chvíli naplněn a plně jim oddán. Znenadání pochopila, jakým úžasným mostem jsou děti, ať jsou jakékoliv, zdravé, nemocné či postižené. Mostem, který s jistotou samozřejmostí a bez váhání otevírá srdce a propojuje je. Nikdo neodolá.

Minulo poledne, autobus se proměnil v pojízdný skleník, ale městečko už žilo svým životem.

Do cesty se připletla bouračka. Dopravní zácpa houstla, slunce nepolevovalo, pomalu, metr po metru se všichni posouvali dál. Troubení a lamentování řidičů nebralo konce... Dana ve 12 letech srazilo auto... Tři měsíce v komatu poznamenaly mozek..., dalších osm let jezdil na vozíku a učil se znovu chodit. Když jel na tábor, chodil půl roku – sám! Předtím se připravoval na taneční konzervatoř. Dnes, jak vyprávěl Anně, trhá lístky v pražském divadle a touží po lásce jako každý člověk. Táta dávno odešel. Pomalu, krůček po krůčku se znovu „rodil“ a vracel mezi nás. Nelamentoval, byl šťastný, že zase může chodit. Bouračka zůstala kdesi na cestě. Kdesi na cestě někdo končil a začínal nový život, o kterém zatím nic ani netušil, a stavitelé jeli dál, dál po svých mostech, Annu mezi sebou na celých 14 dní...

ZNÁME SE DVACET LET

Renáta ŠŤASTNÁ

Známe se dvacet let. Vždycky byla nad věcí a ze všeho si dělala legrácky. Brala život s nadhledem a všechna úskalí zvládala s úsměvem.

Známe se dvacet let. Včera jsem ji poprvé viděla plakat. Sevřelo se mi hrdlo a píchlo mě u srdce. S napětím a obavou jsem čekala, až mi poví svůj příběh. A moje předtucha se naplnila. Její maminka je nevléčitelně nemocná a jí se zhroutil rázem celý svět. Seděla u stolu úplně maličká a průhledná. Utírala si oči plné slz a dokola se omlouvala za svoji slabost.

Známe se dvacet let a nikdy jsem jí nebyla takhle blízko. Jak ráda bych ji objala a ujistila ji, že to bude všechno v pohodě. Ale nejspíš nebude. A ví to ona stejně jako já. Nemám ráda takové situace. Člověk si připadá jako pitomec. Ať řekne co řekne, vždycky jsou slova úplně zbytečná. Tak jsem seděla proti ní a bolelo mě, že je až do hloubi dušičky smutná. Všechno se jí rázem změnilo. To, co ještě včera bylo důležité, dnes pozbylo smyslu.

Známe se dvacet let a nikdy jsem jí neřekla, že ji mám ráda. Ale ona to ví. To se přece pozná. To se právě proto, aby se to nepokazilo, někdy říkat nemusí. A já ji mám ráda moc. Ví, že je neobyčejně silná. Že příště až ji uvidím, bude usměvavá a bude nad věcí, že další úskalí ji neporazí. Ale ten stín na duši, ten už tam zůstane. A já to, bohužel, nezměním. (9. 9. 2005)

CO KDYŽ JO?

Renáta ŠTASTNÁ

Hryže ji to. Ta představa, že jí po něm její kamarádka vyjede. Její kamarádka, co už je roky sama. Ještě před časem na tom byly úplně stejně. Ale teď se pozice změnilly. Teď je kamarádka sama a ona si užívá zaslouženého vztahu. Ale vždyť je snad rozumná, ne? Ujišťuje se pořád dokola. A on ji taky ujišťuje, že není čeho se bát. Přiznal sice, že se mu její kamarádka líbí, ale je zadán. Takže tečka. Jenže včera mu kamarádka poslala kus buchtý a on po tom, co ji rozbalil a spráskl ruce nad tou krásou, řekl: „...ale co je mi to platný?“ A kolotoč otázek se roztočil. Jak platný? Copak chce říct, že toho lituje? Nebo snad chtěl říct, co je mu to platný, když s ní nemůže být? S kamarádkou... Byla dočista zmatená.

„Ale ty moje hvězdičko,“ pohladil ji po tváři. A slzy se rozběhly, jako když se rozsypou korálky. „Co blázníš?“ Rozpačitě se usmál. Vylekal ji i jeho úsměv. Četla tam, že kdyby mohl, neváhal by. Nebo si to jenom namlouvala? Dramatizovala to příliš?

„Je hezčí než já,“ vzlykla a kousla se do rtu. To se neříká. Nebud' směšná, nedolejzej...

„To je pomíjivý, ty moje poupátko.“ Složil ruce do klína. Jak moc potřebovala, aby ji hladil, aby jí říkal, že ona je ta jediná na celém světě... Jenže věděla moc dobře, na celém světě jsou holek milióny, takže by lhal, kdyby to řekl. A navíc, on by to neřekl. Je realista. A ona je mu za to vděčná. Někdy. Teď by unesla i malinkatou lež, jen proto, aby srdíčku bylo líp.

„Ale líbí se ti.“

„Líbí, to jo, ale líbí se mi spousta holek.“

„Třeba se jí taky líbíš. Třeba.“ Vulgární představa, že ten jenom její a její kamarádka...

„A navíc, ona by se se mnou určitě nerejpala celý odpoledne v autě,“ usmál se a už to byl zase on. Bylo to jen vzplanutí? Bylo to vůbec vzplanutí? Jiskřička? Nebo je to jen její obyčejná žárlivost? Ach jo. Musela se usmát. To jo, rejpa se s ním v autě půl neděle. Ale dali to do kupy. A byli šťastní.

„Co ty víš,“ hlesla, ale byla si skoro jistá, že v tomhle má navrch. Před kamarádkou.

„Vždyť ty ani nevíš, jak jsem s tebou spokojenej, ty...“

„No jo, no. Pojd' spát. To bude dobrý, pojd'.“ Zvedla se s myšlenkou, jak by bylo nejlepší, aby tyhle věci šly kolem ní. Věřící mu. Ale jí? Tak se uvidí, musela by se zbláznit, kdyby si s tím měla lámat hlavu. Co se má stát, to se stane. A i kdyby se rozkrájela, nic s tím nenadělá. Ale stejně ji to hryže. Ta představa, že jí po něm její kamarádka vyjede...
(23. 6. 2005)

JAK KDY...

Renáta ŠTASTNÁ

Pokaždé, když můj tříletý synek vyvede nějakou tu lotrovinu, dmu se hrdě pýchou, že jsem to ustála, a ujišťuji sebe i okolí, že mám výtečnou průpravu do

budoucná, kdy bude starší a vynalézavější, a že už mě snad ničím nemůže překvapit... Ale dneska mi došlo, že jsem pěkně naivní, když si to myslím. Totiž, mít takového inženýra, jako je ten náš, znamená neustále se něčemu novému učit, být ve střehu dvacet pět hodin denně a nejlépe být alespoň o jeden krok před ním.

Tak dnešek, ten se nám povedl. Začalo to ráno, když chvíli po půl šesté přilezl do naší, rodičovské, postele a se slovy: „Maminko, jdi pryč, překážíš mi tady“ ze mě strhnul peřinu. Poslušně jsem se posunula a snažila se užívat poslední minuty v teplém pelechu. Ale kdepak, to mu samozřejmě nestačilo. Následovalo vrtění, šimrání mě v nose, tahání mě za ucho a jako vrcholné číslo provedl přemet z mámy na tátu zakončený výrokem: „Tak vstáváme, už jsme vospinkaní!“

Snídaně probíhala v protivném duchu chci mlíko – nechci mlíko, až byl vyloučen od stolu s ujištěním, že nic jiného nedostane, dokud si to nepřijde dojíst. Přišoural se za půl hodiny a snědl chleba se sýrem lžičkou. Kdo si myslel, že to nejde, tak jde. A potom to mělo poměrně rychlý spád. Během pěti minut, kdy jsem se skloněná nad vanou snažila spěšně si umýt vlasy, vzalo za své jedno dálkové ovládání, které poté, co prckovi zcela náhodou vypadlo z ruky, nepřežilo jeho sloní krok, bezmála půl šamponu, který synáček mačkal s výrazem maximální blaženosti z lahve přímo do odpadu, a jeden televizní program, který se mu prostě nelíbil, a tak velice pečlivě zmuchlaný skončil v odpadkovém koši. A to je teprve devět, říkála jsem si, když jsem hodnotila škody způsobené živlem, jenž o sobě s provinilým výrazem říká, že on zlobí, ale jenom malinko... Občas se nám to nepovede a máme ukňouraný den, a jak se říká pěkně a výstižně, na facku. Tak mi nezbyvá, než se s hlavou vztyčenou vydat vstříc dalším pátečním dobrodružstvím a doufat, že nás nepostihne žádná další kalamita. A ať dnešní den dopadne jakkoli, bude mi stačit, jedno: když to přežijeme!!! (16. 9. 2005)

LÁSKA KVETE V KAŽDÉM

Renáta ŠTASTNÁ

Stály na stanici a čekaly na autobus. Smály se vesele a srdečně si něco vyprávěly. Podle letmých doteků a hlubokých pohledů se dalo soudit, že k sobě mají velmi blízko. Matka s dcerou? Sestry? Dobré přítelkyně? Bylo cítit, jak se nechtějí rozloučit. Nervózně vyhlížely autobus a obě si jistě přály, ať ještě nespěchá. Přijel včas, přesně podle jízdního řádu. Šofér vystoupil a pomohl ostatním naložit zavazadla. Počkaly, až všichni nastoupí, a užívaly si poslední vteřiny do odjezdu v objetí. Pak se dlouze políbily. Ruka přejela pěkně tvarovaný zadeček. Ruka té druhé odhrnula neposlušný pramínek vlasů, který si našel cestu přes oko.

„Určitě zavolej,“ špitla a nastoupila. Šofér, který sledoval celou, až trochu dojemnou scénu z povzdálí tiše a diskrétně, zavřel zavazadlový prostor. Když procházel kolem tmavovlásky, pokývl hlavou, usmál se a řekl: „Sluší vám to spolu.“

„Děkuju,“ řekla a dmula se pýchou. Pochopil je, a přece neodsoudil. Usmál se. Uznal a přijal, že jsou jiné. „Děkuju,“ usmála se a ukázala mu svoje krásné zuby. Láská kvete v každém... (4. 7. 2005)

ONA

Renáta ŠTASTNÁ

Je nemocná. Ví to. Je statečná. Mluví o tom otevřeně. Snaží se žít čestně a šťve ji, že ostatní to šidí. Dneska se mě zastala. Co zastala, pohádala se. Kvůli tomu, že někdo řekl něco ošklivého o mém synovi. Kvůli tomu, že to navíc byla lež, se v ní vařila krev. Nesnáší lež a bojuje proti ní. Ví totiž o životě svoje. Ví, jaké jsou ty pravé hodnoty. Ví, čím si prošel můj syn. Bránila ho. Bránila mě. A bránila by každého jiného, kdyby jí za to stál. Kašle na slepičí pomluvy a je schopná říct cokoli komukoli do očí. A pak si za tím stojí. Protože ví, že není čas na nějaké hlouposti.

Je nemocná a ví to. „Mám rakovinu, no,“ řekla mi tenkrát otevřeně, aniž by se zachvěla nebo klopila oči. „Mám ji a žijeme spolu.“ A mě se v hlavě zapnul strojek. Spustil mi film z mého vlastního života. O tom, kolik nedůležitých věcí pro mě bylo důležitých, kolikrát jsem brečela, a přitom jsem nevěděla, jestli to má cenu... Ona ví, co má cenu. Pro ni má největší cenu život. Někdy se mi zdá, že o něm lidi ani netuší. Ale bez něj je nic. Tma. Tečka. Stop.

Je nemocná. A nebojí se. Ona prostě ví, že na strach není čas. Často jí v duchu děkuju, že mi to všechno o sobě řekla. Nemusela. Vůbec mě neznala. A přesto to udělala. Jsem jí vděčná. Ona to neví, možná to ani netuší. A když to někdy vypadá, že horší už to být nemůže, že se kazí, na co sáhnu, vzpomenu si na ni. A najednou mě ty malichernosti nemůžou rozházet. Mám sílu jít dál a vím, že může bejt i hůř.

(3. 6. 2005)

BÁSNĚ

Hana RUNČÍKOVÁ

PROKLETÁ

Zakletá ...
Zástupy princů
spěchají
polibkem zachránit
krásku

Prokletá ...
Zástupy princů
prchají
útěkem spasit
svou duši

A co ty?

SLOVA

... a slova jsou náhle zbytečná
vždyť neexistují taková
která řekla by
co cítíš
tam někde uvnitř
uvnitř tebe
mlč
a plač
ať slzy
za tebe promluví

V ZÁKOUTÍ DUŠE

V zákoutích duše
mezi pavučinami
za branou vědomí
v nekonečné tmě
spí všechny lidské touhy
všechn strach a žal
neprolité slzy
a nevyřčená slova
mají tu svou skrýš

Je to jako když
probudíš spícího draka
vzpomínkou, myšlenkou
rozčeřit hladinu
prolomit hráz
vyplave na povrch
to, co se skrývalo
to, co jsi skrýval
před sebou sám

Znenadání
chce se ti křičet
za všechny křivdy
zažalovat svět
a možná i sebe
chce se ti plakat
hle! nové Mrtvé moře
o rozloze Tichého oceánu
Chodbami času
Vrací se k tobě
Šance, cos promarnil
lásky, cos odmítl (i ty, co tě odmítly)
slova, cos neřekl (a měl jsi říct)
sliby, cos nesplnil
srdce, ježs zarmoutil
A najednou
jsi zase malé ptáče
co hledá křídla
a úkryt v nich

Tak už netrap své srdce
Bude zas líp
Chyť se mé ruky
a tu tajemnou bránu
zamkneme spolu
na deset západů

NĚMÁ

V blízkosti tvé
slova ztrácím
A až jednou oněmím
snad mé oči
prozradí ti
co cítím
a říct
neumím

SNĚHOVÁ VLOČKA

Snáším se tiše
z nebeské výše
až k tobě, můj milý
Za malou chvíli
pohladím tě po vlasech
rozplynu se na tvých rtech
pošimrám tě na čele
do dlaně vlétnu ti nesměle
Možná - nevím, nevím ještě...
Zbyde po mně kapka deště
a přece z toho nemám strach
Ráda ti roztaji na řasách

MODROŠEDÝ SEN

Vkrádá se soumrak
a modrošedý sen
zasněžených lesů
zdá se mi za oknem

Vzpomínek svých struny
si tiše naladím
O dvou hnědých očích
přemýšlím a sním

Nahé paže stromů
mráz je objímá
Vracím se zas domů
Den tiše zhasíná

Něžný závoj snění
nechám si dnes zdát
Ale pár hnědých očí
mi nedá, nedá spát

SAMETOVÉ NEBE

Modrý samet
světlo stín
snění nebe
padá v klín
duše teskně
naladěné

V barvách touhy
v očích nebe
splývám s tichem
vzývám tebe
mlčky ve svých
myšlenkách

ZA SVÍTÁNÍ

V šarlatu v nachu
topí se hvězdy
měsíc je zase
na konci cesty

Na konci cesty
po nebeské báni
paprsky slunce
ti zasvítlí v dlani

Paprsky slunce
a střípečky sněhu
dnes v očích nebe
čtu mrazivou něhu

PŘED USNUTÍM

Přijď spánku přijď
Do duše
vlij mi se snem klid
když přemýšlím
jak uchopit
neuchopitelné

Z KAPEK DEŠTĚ

Prší a prší
déšť smáčel mou duši
šedivou, šedou jak dnešní den
Slunce mi vysvitne v úsměvu tvém

PANÍ HOR

Že zachovám se jak paní hor
já říkala si tisíckrát
Leč přes všechna má „never more“
v tvé blízkosti zas začnu tát

SOUMRAK

Soumrak přes ramena přehodil si
krvavě rudý plášť

Snad někdo srdce své
vylil tam nad obzor
To aby jinému
milé či milému
řekl že miluje
že má moc rád

Zavřít tak oči
a něco si přát

ČARODĚJKA

Burácí hrom sotva se
blýsknout stačí
Schovej se dívko
ve vůni růží
padají kapky
na tvou nahou kůži
Malá čarodějka
v dešti tančí

Podléhá zvolna
tichému vábení
divoce směje se
chce tančit s ním
Že bude plakat
s jistotou vím
až extáze
v smutek se promění

VE VLAKU

Hledejte soukromí
v přečpaném vlaku...
Mateřská školka
vracející se z výletu
Děti žvatlají brečí
a učitelky šílí
Ctihodné stařenky
důchodového věku
probírají úmrtí
kdo - kde - jak a proč
A naproti mě sedí chlap
starý protivný
páchnoucí pivem
Hluk a stres a vydýchaný vzduch...

A zatím
má duše se toulá
kdoví kde...
S křídly vzpomínek
vzlétá vysoko
až k oblakům
daleko od lidí
kteří se diví
mému zasněnému
pohledu

JINÁ

Magda JINDROVÁ

Jdu městem. Nic zvláštního. Jen snad ta podzimní plískanice a všude spousta lidí. Přesto mám pocit, jako by všichni ti kolemjdoucí, do kterých vrážím krokem podobným opilci, možná i malému dítěti či starci, jako by byli jenom kulisou. Potkávám lidi, všichni někam spěchají, všichni mají své problémy, svůj cíl, sami sebe. Připadají mi prázdní... Možná jsem prázdná já. Možná je to tím, že já cíl neznám, že nepospíchám a že mám na krajíčku a prázdná se cítím. Možná nejsem prázdná, ale divná, jak se asi lidem zdám, možná jsem jen jiná. Jiná, to bude to slovo, jsem jen jiná. Mám chuť vzít sprej a na zeď vykřičet velkým písmem JSEM JINÁ. To by bylo hloupý. Začalo pršet a lidé otevírají muchomůrky deštníků. Já ne, nevadí mi, že se na mě dívají nechápavě, jsem jiná... Studené a mokré kapky mi padají do vlasů, stékají po tvářích, bodají do rukou a lechtají na nose. Jedna kapka mi spadla do oka, to když jsem se podívala nahoru, nahoru na černý mraky. Prošla jsem zástupy lidí a ocitla se na kraji města u mostu nad dálnicí. Stojím klidně na okraji mostu a dívám se dolů, hlavou mi nevíří myšlenky, jak se stává hrdinkám z románů, jen prázdnost. Zavírám oči. Náhle mi uklouzne noha a padám, padám dolů volným pádem, který skončí ránou doprostřed vozovky. Jeho jméno. Vynořilo se mi v hlavě jako velký neonový nápis. Jeho jméno a nic víc, těch pár písmen mi dává sílu žít, prudce otevřu oči, podívám se naposled dolů, otočím se a pomalu se loudám zpátky, pořád jsem jiná, ale už jinak než dřív, prostě jsem jinak...

BÁSNĚ

Magda JINDROVÁ

Vodní blues

Nastav dlaň a kapek pár
dostaneš hned jako dar
Voda teče z nebe na zem
promění se v kaluž rázem
Voda teče z očí na tvář
vzpomínkou je sluneční zář
Slzy a déšť se němě mísí
v hlavě mizí v prázdné kdysi
Vyschnul slzám pramen
s deštěm už je ámen
Zlato slunce rozzáří
v kapičkách se odráží
Kaleidoskop v očích hraje
zračí se v nich barvy ráje
Duha obzor ozářila
smutná vzpomínka mi zbyla

Oči

Když zavřeš oči
přijde sen
a všechno se jen divně točí
a jak se dostat ven?
Když oči zavřeš
přijde sen
a doufej že tu cestu najdeš
že najdeš cestu ven
Když otevřeš oči
přijde den
a všechno se zas divně točí
jen není kudy ven
Když oči otevřeš
přijde den
a šílenej strach dostaneš
ty nemáš kudy ven...

Čarodějka

V sametově bílé tmě noci
jsi konečně v mé moci
Plameny ohňů jež nezhasnou
zářivě svítí bílou tmou
Máš strachu plné dlaně?
To ohněm září černé laně
V moci mých kouzel jsi dál
touhy mé snad ukojí tvůj žal
Jen čarodějkám jsou ty city cizí
nevěří už v lásku ryzí
Zklamané jsou životem
žárlí na štěstí za plotem
Snad kouzel pán
snad ďábel sám
čarodějky v bílé chmýří
jež jen bílou tmou si víří...
...to snad on udělal...

Myšlenky

V noci temné černou tmou
myšlenky mé hlavou jdou
Tužka papír něžně hladí
radost mizí do pozadí
Noc prý zamilovaným patří
a co když jsou prostě tři?
Co pak radí přísloví?
A proč to nikdo nepoví?
V noci temné černou tmou
myšlenky mé kamsi jdou
kde mají stopy cesty své
ta detektivy k práci zve
kdo vypátrá kam černou tmou
mé myšlenky tak samy jdou
kdo najde trať co vede tam
kde myšlenky své nepotkám
Sama vím kam černou tmou
mé myšlenky tiše jdou
Jsou mi v patách bez přestání
utíkám jim nemám stání
mám strach že mne doženou...

Andělé

Když chyby minulostí
milují se s budoucností
když slzy současné
smáčí plamen co nezhasne
když čísi smích
tak náhle ztich
když víno včerejší
smáčí chléb náš vezdejší
když struny houslí zničených
vidí noci padat sníh
když všichni ptáci nevzletí
nám prý se mění století
když lidem narostou křídla
snad opustí svá sídla
Až andělé zpět přiletí
najdou jen prázdné století